

לקוטי תורה • פרשת בהעלותך • מאמר 2

ביאור על הנ"ל

ביאור על הנ"ל

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/likutei-torah/behaaloscha/2](https://likuteitorah.com/he/likutei-torah/behaaloscha/2)

1 ביאור על הנ"ל

ביאור על האמור לעיל.

2 הנה השמן נמשך מכתיתת הזיתים כמ"ש שמן זית זך כתית. והיינו כי השמן הוא חכמה סתימאה וכמ"ש שמן משחת קדש.

השמן מופק מכתישת הזיתים, כמו שנאמר: "שמן זית זך, כתית". כלומר, השמן הוא חכמה סתימאה, וכמו שנאמר: "שמן משחת קודש".

פ"י קדש הוא חכמה דאצילות והשמן מושח את הקדש והיינו לפי שהוא בחינת מו"ס [מוחא סתימאה] שהוא מקור ושרש להתהוות החכמה.

הכוונה היא ש"קודש" הוא החכמה שבאצילות, והשמן מושח את הקודש. כלומר, השמן הוא בחינת מוחא סתימאה, שהיא המקור והשרש להתהוות החכמה.

3 ומה שנמשך מכתיתת הזיתים הוא בחינת הבירורים כמו שע"י כתיתת הזית נפרד הפסולת ונבדל בפני עצמו והטוב נמשך ממנו לעצמו והוא השמן.

ומה שנמשך באמצעות כתישת הזיתים הוא בחינת הבירורים: כשם שכתישת הזית מפרידה את הפסולת ומעמידה אותה בפני עצמה, ואילו הטוב נמשך ממנו לעצמו — וזהו השמן.

כן למעלה הוא ענין בחכמה אתברירו. ועיקר הבירורים הוא במו"ס [במוחא סתימאה] דהיינו בירור עולם התיקון מעולם התהו ושכירת הכלים שנפלו לבי"ע כו' כמ"ש באגה"ק [באגרת הקודש] סי' כ"ח.

כך גם למעלה, זהו עניין "בחכמה אתברירו" — הבירור נעשה באמצעות חכמה. עיקר הבירורים הוא במוחא סתימאה, כלומר בירור עולם התיקון מתוך עולם התהו ושכירת הכלים שנפלו לבריאה, ליצירה ולעשיה וכו', כפי שנכתב באגרת הקודש, סימן כ"ח.

וכן בעבודת ה' ענין הבירור ע"י כתיתת הזית עיין במדרש רבה ר"פ תצוה והיינו שישפיל

כך גם בעבודת ה', עניין הבירור באמצעות כתישת הזית (ראו מדרש רבה, בתחילת פרשת תצוה) הוא שעל האדם להשפיל

עצמו לעפר ויתמרמר על ריחוקו מה' וע"י כתיבתה זו ממשיך בחינת שמן שהוא מו"ס [מוחא סתימאה] דא"א ומזה נמשך העלאת הנרות שהוא גילוי בחי' אהבה רבה דאהרן.

את עצמו עד עפר ולהתמרמר על ריחוקו מה'. באמצעות כתישה זו הוא ממשיך את בחינת השמן, שהיא מוחא סתימאה של אריך אנפין; ומתוך כך נמשכת העלאת הנרות, שהיא גילוי בחינת האהבה רבה של אהרן.

(ובד"ה כי אתה נרי נתבאר דמבחינת השמן נמשך ג"כ יראה עילאה והיינו כי שורש יראה עילאה הוא ממו"ס [ממוחא סתימאה]) וזהו ענין כשמן הטוב כו' יורד על הזקן כי

(ובמאמר המתחיל "כי אתה נרי" מוסבר שגם יראה עילאה נמשכת מבחינת השמן, משום ששורשה של יראה עילאה הוא במוחא סתימאה). וזהו פירוש "כשמן הטוב... יורד על הזקן", שכן

הנה ממותרי מוחין הנמשך ממו"ס [ממוחא סתימאה] יוצאין ובוקעין השערות והתהוות השערות הוא מאור החוזר מן הבירורים הנ"ל

הנה, מן המותרות של המוחין הנמשכים ממוחא סתימאה יוצאות השערות ובוקעות. התהוות השערות היא מאור חוזר של הבירורים האמורים לעיל,

שאין הכלי יכולה לסבול את האור החוזר מן הבירור ומזה יוצאין השערות (ועמ"ש בענין פי' מ"ש בזח"ג [בזהר חלק ג] קכ"ח ב' כחמר טב על דורדייה).

משום שהכלי אינו יכול לסבול את האור החוזר מן הבירור, ומכאן יוצאות השערות. (ועיינו במה שנכתב על פירוש דברי הזוהר חלק ג', קכ"ח ע"ב: "כחמר טב על דורדייה").

והנה ענין השערות הוא צירופי אותיות התורה. כמארז"ל [כמאמר רבותינו זכרונם לברכה] ע"פ קווצותיו תלתלים תלי תלים של הלכות.

והנה, ענין השערות הוא צירופי אותיות התורה, כדברי חז"ל על הפסוק "קווצותיו תלתלים": "תלי תלים של הלכות".

וזהו ונפשי כעפר לכל תהי' [תהיה] בחי' כתיבת הזיתים ואח"כ פתח לבי בתורתך בחי' השערות והלכות התורה. שעליהם נמשך בחי' כשמן הטוב בחי' משחת קודש שהוא מושח את הקדש בחי' חכמה.

וזהו [פירוש] "ונפשי כעפר לכל תהי'": בחינת כתישת הזיתים; ולאחר מכן, "פתח לבי בתורתך": בחינת השערות והלכות התורה, שעליהן נמשכת בחינת "כשמן הטוב", בחינת "משחת קודש", המושחת את הקודש — בחינת חכמה.

4 ואח"כ שיורד ע"פ מדותיו. והוא ענין העלאת שבע נרות המנורה. פי' כמ"ש בלק"ת [בלקוטי תורה (להאריז"ל)] שעיקר ענין העלאת הנרות אל

ואחר כך, "שנוזל על פי מידותיו". וזהו ענין העלאת שבעת נרות המנורה. הפירוש הוא, כפי שכתוב בלקוטי תורה של האריז"ל, שעיקר ענין העלאת הנרות הוא "אל מול פני המנורה", כדי להמשיך

מול פני המנורה להמשיך מלמעלה לבחי' כתר שבמל' והוא להגדיל בנינה כו' והענין הוא שהקב"ה בעצמו הוא רם ומתנשא.

"אל מול פני המנורה" — להמשיך מלמעלה אל בחינת כתר שבמלכות, וזאת כדי להגדיל את בנינה וכו'. והענין הוא שהקדוש ברוך הוא עצמו רם ונישא.

5 וא"צ [ואין צריך / ואינו צריך] כלל להעולמות שיתגלה בפניהם כי הם כלא ממש חשיבי. וכמשל שיתגלה האדם להתנשא על הזכוב שכלא חשיב נגדו כן יותר מכן אין ערוך. וצריכין להמשיך באתעדל"ת [באתערותא דלתתא] שיתעורר לעילא בחינת רצון שירצה להיות מלך על עם.

אין לו צורך כלל בעולמות, כדי שיתגלה בפניהם, שהרי הם נחשבים לאין ממש. הדבר דומה לאדם שמתגלה כדי להתנשא על זכוב, שנחשב לאין לעומתו; וכך [הדבר למעלה], ואף למעלה מזה, אין ערוך כלל. ויש להמשיך באמצעות אתערותא דלתתא, שתתעורר למעלה בחינת רצון, שירצה להיות מלך על עם.

6 וממשיכים זה ע"י אהבה רבה שהמשיך והדליק אהרן כה"ג [כהן גדול] לכנס"י [לכנסת ישראל] וכנ"ל שאהבה רבה הוא אהבה ותשוקה נפלאה. שיתגלה אור א"ס ב"ה למטה.

והמשכה זו נעשית באמצעות האהבה רבה שהמשיך והדליק אהרן הכהן הגדול בכנסת ישראל. וכפי שנאמר לעיל, אהבה רבה היא אהבה ותשוקה מופלאות, שיתגלה למטה אור אין סוף ברוך הוא.

כי זהו בחי' אהרן כה"ג [כהן גדול] להיות נראה אור. וע"י אהבה רבה זו מעוררים למעלה שימושך ויתגלה מן הרצון העליון

כי זו בחינתו של אהרן הכהן הגדול — שהאור יראה. באמצעות אהבה רבה זו מעוררים למעלה שיימשך ויתגלה מן הרצון העליון,

שהוא כתר רעוא דכל רעוין אל בחי' כתר שבמל' דהיינו שיהיה הרצון להיות מלך וזהו אל מול פני המנורה.

שהוא כתר, "רצון כל הרצונות", אל בחינת כתר שבמלכות, כלומר, שיהיה רצון להיות מלך. וזהו "אל מול פני המנורה".

7 וזהו ש"יורד ע"פ מדותיו. וכן בעבודה כשעובד בבחי' זו נמשך בחי' ש"יורד ע"פ מדותיו של הקב"ה פי' שממשיך עי"ז גילוי אלקות בנפשו שמתהפכים עי"ז מדותיו ונעשה בריה חדשה ממש שנשמר מאד מן הרע כו'.

וזהו ש"יורד על פי מדותיו". וכך גם בעבודת ה': כאשר אדם עובד בבחינה זו, נמשכת הבחינה של ש"יורד על פי מדותיו של הקדוש ברוך הוא. כלומר, באמצעות כך הוא ממשיך גילוי אלקות לתוך נפשו, וכך מדותיו מתהפכות והוא נעשה ממש בריה חדשה, הנזהרת מאוד מן הרע וכו'.

8 והנה המנורה היה בדרום. היינו שא"א לבא לבחי' אהבה רבה זו אא"כ [אלא אם כן] יקדים תחלה בחינת ומדרגת אהבת עולם

והנה המנורה עמדה בדרום. כלומר, אי אפשר להגיע למדרגה זו של אהבה רבה, אלא אם כן מקדימים לה תחילה את בחינת ומדרגת אהבת עולם,

שהוא בחי' אברהם שנאמר בו הלוח ונסוע הנגבה ועיין מ"ש לעיל מענין הנגבה ועיין ברבות סדר לך לך (פלי"ט) ובזח"א [ובזהר חלק א] שם (ד"פ ע"א ודפ"ג ב' פ"ד א')

שהיא בחינתו של אברהם, שעליו נאמר: "הלוח ונסוע הנגבה". ועיין במה שנכתב לעיל על עניין הנגבה; ועיין במדרש רבה, סדר לך לך (פרק ל"ט), ובזהר חלק א' שם (דף פ' ע"א, ודף פ"ג ע"ב, פ"ד ע"א);

ועיין בפ' ויגש (דרי"ו ע"א) גבי להנחיל אוהבי והיינו כמ"ש בזח"ב [בזהר חלק ב'] ר"פ יתרו (דס"ז ב') שיש בחי' מיכאל כהנא רבא.

ועיין בפרשת ויגש (דף ר"ו ע"א), בעניין "להנחיל אוהבי". וזהו כפי שנכתב בזהר חלק ב', בתחילת פרשת יתרו (דף ס"ז ע"ב): שיש בחינה של מיכאל, הכהן הגדול,

ועוד בחי' עליונה יותר (מעלת) [במעלת] כהן גדול. והנה בחי' מיכאל הוא בחי' אהבת עולם הנמשך מבחי' חסד לאברהם וזהו ענין הנגבה

וכן יש מדרגה עליונה עוד יותר, במעלת הכהן הגדול. והנה בחינתו של מיכאל היא בחינת אהבת עולם, הנמשכת מבחינת "חסד לאברהם", וזהו ענין הנגבה;

וכן מיכאל הוא מימין כנז' [כנזכר] ברבות במדבר פרשה ב' ואח"כ בחינת אהרן כהן גדול מדליק המנורה בבחי' אהבה רבה בחינת ש"יורד ע"פ מדותיו כו'.

וכך גם מיכאל הוא מימין, כפי שנזכר במדרש רבה, במדבר, פרשה ב'. ואחר כך באה בחינתו של אהרן הכהן הגדול, המדליק את המנורה בבחינת אהבה רבה — בחינת ש"יורד על פי מדותיו וכו'.

והנה משנ"ת [מה שנתבאר] לעיל שאה"ר [שאהבה רבה] זו דאהרן באה ג"כ ע"י אותה ההתכוננות עצמה רק

כאשר ישים מרירות בנפשו על החשך המסתיר כו'

והנה, ביחס למה שהוסבר לעיל, שאהבה רבה זו של אהרן באה גם היא באמצעות אותה התכוננות עצמה, אלא
כאשר האדם מעורר מרירות בנפשו על החושך המסתיר וכו':

היינו לפי שמקור המשכה זו הוא מבחי' ח"ס [חכמה סתימאה] כנ"ל ובחכמה אתברירו והבירור היינו ענין
כתיתת הזיתים דוקא.

הטעם הוא שמקור ההמשכה הזאת הוא מבחינת חכמה סתימאה, כנוצר לעיל, ו"בחכמה מתבררים"; והבירור הוא
ענין כתישת הזיתים דווקא.

שזהו ענין שישים מרירות בנפשו ויצעק אל ה' בצר לו כו' ואזי ע"י דוקא נמשך מזה השמן הטוב
שמבחי' מו"ס [מוחא סתימאה] שרש האה"ר [האהבה רבה]

זהו ענין עוררות המרירות בנפשו, כך ש"יצעק אל ה' בצר לו" וכו'; ואז דווקא, באמצעות כך, נמשך מכאן השמן
הטוב, שמקורו בבחינת מוחא סתימאה, שהיא שורש האהבה הרבה

דאהרן גם כמ"ש בד"ה שוש אשיש בענין גנוחי גנוח שע"י הבכיה מעורר יג"מ [י"ג מדות] הרחמים כו' ע"ש
והרי משם שרש אה"ר [אהבה רבה] דאהרן שנמשך מבחינת ורב חסד.

של אהרן. וכך גם כתוב במאמר המתחיל "שוש אשיש", בענין "גנוחי גנוח": באמצעות הבכי מעוררים את שלוש
עשרה מידות הרחמים וכו' (עיינו שם); ואכן, משם שורש האהבה הרבה של אהרן, הנמשכת מבחינת "ורב חסד".

ובפי' בהעלותך י"ל [יש לומר] עפמ"ש [על פי מה שכתוב] בזח"ג [בזהר חלק ג] פ' במדבר (דק"ח ע"ב) ע"פ ששם
עלו שבטים אליו י"ב שבטין י"ב תחומין דלתתא.

ואת פירוש "בהעלותך" אפשר להסביר על פי הכתוב בזהר חלק ג, פרשת במדבר (דף ק"ח ע"ב), על הפסוק "ששם
עלו שבטים": "אלו שנים-עשר השבטים, שנים-עשר תחומים שלמטה".

ופי' ששם קאי על ירושלים הבנויה כעיר כו' היא בחינת מל' ולשם הוא עליית השבטים י"ב תחומין
דלתתא שבכריאה.

והפירוש הוא ש"ששם" מתייחס ל"ירושלים הבנויה כעיר" וכו', שהיא בחינת מלכות; ואלוה עולים השבטים, שנים-
עשר התחומים שלמטה שבכריאה.

ופי' כעיר שחברה לה יחדו איתא בזהר וישב (דקפ"ג סע"ב [סוף עמוד ב]) דאתחברת אמא בברתא והווי כחדא ועמ"ש מזה בד"ה אלה פקודי המשכן משכן העדות:

ואת פירוש "כעיר שחברה לה יחדו" מוצאים בזהר, פרשת וישב (דף קפ"ג, בסוף ע"ב): אימא מתחברת עם הבת, והן נעשות כאחת. ועיינו במה שנכתב על כך במאמר המתחיל "אלה פקודי המשכן משכן העדות".

10 וזהו כענין ולקשרא שביעאה בשביעאה המבואר בזהר פקודי (דף ר"ס סע"ב [סוף עמוד ב]) ובפע"ח [ובפרי עץ חיים] סוף שער הקי"ש [הקריאת שמע] בהגה"ה [בהגהה] מהחברים.

וזה דומה לעניין "ולקשרא שביעאה בשביעאה", המבואר בזהר, פרשת פקודי (דף 260, סוף ע"ב), ובפרי עץ חיים, בסוף שער קריאת שמע, בהגהה מהחברים:

ממלי עד בינה כו' והנה עליי [עליה] זו דששם עלו שבטים היינו ע"ד מ"ש בפע"ח [בפרי עץ חיים] שם בפי' כתפלה אריכתא דמיא

ממלכות ועד בינה וכו'. והנה העלייה של "ששם עלו שבטים" היא בדומה למה שכתוב בפרי עץ חיים שם, בפירוש "כתפלה אריכתא דמיא",

שהוא עליי [עליה] היכל ק"ק [קדש הקדשים] דבריא באצילות עד שנעשה בחי' אצילות ממש וכן הוא ג"כ בעליות דקבלת שבת.

שהיא עליית היכל קודש הקודשים דבריא לאצילות, עד שהוא נעשה ממש בחינת אצילות; וכך גם בעליות של קבלת שבת.

ועיין מענין י"ב שבטין בזהר ויחי (דרמ"א ע"א) ומענין ששם עלו שבטים כו' (שם דרמ"ב א') ובפ' ויצא דקנ"ח א' ובפ' פקודי (דרכ"א ב' דרכ"ט ב') ובפ' אחרי (דע"ח א').

ועיינו בעניין שנים-עשר השבטים בזהר, פרשת ויחי (דף 241א), ובעניין "ששם עלו שבטים" וכו' (שם, דף 242א); וכן בפרשת ויצא, דף 158א; בפרשת פקודי (דף 221ב, דף 229ב); ובפרשת אחרי, דף 78א.

והנה ענין בהעלותך דאהרן י"ל [יש לומר] שמעלה אותן למעלה מבחי' ששם עלו שבטים מצד עצמן. שעלייתם הוא בבחי' מלי כנ"ל.

והנה, בעניין "בהעלותך" של אהרן, יש לומר שהוא מעלה אותם למעלה מבחינת "ששם עלו שבטים" מצד עצמם, שהרי עלייתם היא בבחינת מלכות, כנזכר לעיל.

אבל אהרן שמעלה הנרות הוא עליות המלי'. והיינו ע"י שממשיך בה מבחי' חכמה וכענין מ"ש בזהר פי' אמור (ד"ק ע"ב)

אבל אהרן, שמעלה את הנרות, הוא שמעלה את המלכות. והיינו על ידי שהוא ממשיך לתוכה מבחינת חכמה, וכעין מה שכתוב בזוהר, פרשת אמור (דף 100ב),

בזמנא דנהרא מאבא עילאה כו' שזהו למעלה מבחי' ומדרגת בזמנא דנטלא מבי אימא כו' ע"ש ובבה"ז [ובביאורי הזהר].

"בזמנא דנהרא מאבא עילאה" וכו', שהוא למעלה מבחינת ומדרגת "בזמנא דנטלא מבי אימא" וכו' (עיינו שם ובביאורי הזהר).

וזהו ההפרש בין קרבנות הנשיאים להדלקת הנרות ועיין מ"ש במ"א ההפרש בין מוחין דאימא למוחין דאבא בד"ה

וזהו ההבדל בין קרבנות הנשיאים לבין הדלקת הנרות והטבתם. ועיינו במה שכתוב במקום אחר על ההבדל בין מוחין דאימא למוחין דאבא, במאמר המתחיל

להבין מ"ש בהגדה מצה זו כו' ועיין מ"ש במ"א ע"פ מארז"ל [מאמר רבותינו זכרונם לברכה] פתח במזבח וסיים בשולחן כו' וכענין ויין ישמח כו' להצהיל פנים משמן כו'. ובכ"ז [ובכל זה] יובן מ"ש בהעלותך.

"להבין את הנאמר בהגדה: 'מצה זו' וכו'". ועיינו גם במה שנכתב במקום אחר על דברי חז"ל: "פתח במזבח וסיים בשולחן" וכו', ועל ענין "ויין ישמח" וכו', "להצהיל פנים משמן" וכו'. ועל פי כל זה יובן הנאמר "בהעלותך".

ועיין בזהר פי' חיי שרה (דקכ"ה א) במ"ה [בשם מ"ה] ע"פ משקה הרים מעליותיו איזו היא עלייה זהו עדן והרמ"ז [והרב משה זכות] שם האריך בזה והנה עדן הוא ח"ע [חכמה עילאה] וזהו ג"כ פי' בהעלותך דאהרן כו':

ועיינו בזוהר, פרשת חיי שרה (דף קכ"ה ע"א), במדרש הנעלם, על הפסוק "משקה את ההרים מעליותיו": "מהי העלייה? זהו עדן". והרמ"ז האריך שם בענין זה. והנה עדן הוא חכמה עילאה, וזהו גם פירוש "בהעלותך" של אהרן וכו'.

11 ובכ"ז [ובכל זה] י"ל [יש לומר] עוד דהנה בקרבנות הנשיאים הי' [היה] לכל נשיא קרבן בפ"ע [בפני עצמו] ועי"ז העלה שבטו. ובהעלאת אהרן את הנרות שהן נש"י [נשמות ישראל] הנה מתעלים כולם ע"י שבעת הנרות. ועם כל זאת אפשר לומר עוד: בקרבנות הנשיאים היה לכל נשיא קרבן משלו, ובאמצעותו העלה את שבטו. ואילו בהעלאת אהרן את הנרות, שהם נשמות ישראל, כולם מתעלים באמצעות שבעת הנרות.

ועיין מזה בזהר פ' בהעלותך (דקנ"א סע"א [סוף עמוד א] וע"ב). והענין דכה"ג [דכהאי גוונא] מצינו גבי קי"ס [קריעת ים סוף] שנקרע הים לייב גזרים לכל שבט מסילה בפ"ע [בפני עצמו].

ראו על כך בזהר, פרשת בהעלותך (דף קנ"א, סוף ע"א וע"ב). העניין הוא שמצאנו דבר דומה בקריעת ים סוף: הים נקרע לשנים-עשר חלקים, נתיב נפרד לכל שבט.

ולעיתיד גבי והניף ידו על הנהר כו' כתיב והכהו לשבעה נחלים, ומבואר במ"א על פסוק זה דלפי שקריעת ים סוף הוא בבחי' מלי' והוא להיות עליות והתחברות י"ב שבטים שבכריאה בשרשן שבאצי" י"ב גבולי אלכסון דז"א,

ולעיתיד, בעניין "והניף ידו על הנהר" וגו', נאמר: "והכהו לשבעה נחלים". וכמקום אחר מבואר על פסוק זה, שמכיוון שקריעת ים סוף היא בבחינת מלכות, ותכליתה להעלות ולחבר את שנים-עשר השבטים שבכריאה אל שורשם שבאצילות, שנים-עשר גבולי האלכסון של ז"א,

ולכן נקרע לייב גזרים. אכן והניף ידו על הנהר היינו בחי' בינה. שהבינה מעלמת אור החכמה.

לכן הוא נקרע לשנים-עשר חלקים. ואילו "והניף ידו על הנהר" הוא בבחינת בינה, שכן בינה מעלימה את אור החכמה.

12 וצ"ל גילוי אור החכמה שאור א"ס מלובש בחכמה. ולפי שגילוי זה שבחכמה נמשך מבחי' ז"ת [ז' תחתונות] דעתיק ע"כ נאמר והכהו לשבעה נחלים כו' כנגד ג' אבות וארבעה אמהות כי בעבר הנהר ישבו אבותיכם כו'.

וצריך להיות גילוי של אור החכמה, שכן אור אין סוף מלובש בחכמה. ומכיוון שגילוי זה שבחכמה נמשך מבחינת שבע הספירות התחתונות של עתיק, נאמר: "והכהו לשבעה נחלים" וכו', כנגד שלושת האבות וארבע האמהות; שכן "בעבר הנהר ישבו אבותיכם" וכו'.

13 וכעין זה הוא ג"כ ההפרש בין קרבנות הנשיאים שהוא בחי' ששם עלו שבטים מכריאה לאצילות ע"כ לכל שבט היי' [היה] העלאה בפ"ע [בפני עצמו] שמקבל משרשו שבאצילות כו' ועיין מ"ש בביאור ע"פ יהודה אתה יודוך אחיך,

וכך הוא גם ההבדל בין קרבנות הנשיאים, שהם בבחינת "שם עלו שבטים" — מכריאה לאצילות; לכן לכל שבט הייתה העלאה בפני עצמה, מתוך קבלה משרשו שבאצילות וכו'. ועיינו במה שנכתב בביאור על הפסוק "יהודה, אתה יודוך אחיך".

אבל העלאת הנרות המנורה שעיקר ההעלאה ע"י אור החכמה דייקא שלמעלה מהבינה כנ"ל שמשם הוא בחי' השמן כו' ע"כ נמשך בבחי' ז' נרות דייקא מעין בחי' והכהו לשבעה נחלים דייקא.

אבל העלאת נרות המנורה, שעיקרה נעשה דווקא באמצעות אור החכמה, שלמעלה מבינה, כנזכר לעיל, ומשם באה בחינת השמן וכו' — נמשכת דווקא בבחינת שבעה נרות, בדומה ל"והכהו לשבעה נחלים".

וכנודע ג"כ דשרש השמן שבחכמה נמשך מבחי' ע"ק [עתיקא קדישא] כמ"ש במ"א בשם הזהר הרקיע בפי ויקרא ע"פ כשמן הטוב כו'. והרמ"ז [והרב משה זכות] בפי אמור (בדף פ"ט ע"א) בד"ה ההוא שמן.

וכידוע גם ששורש השמן שבחכמה נמשך מבחינת עתיקא קדישא, כפי שנכתב במקום אחר בשם הזהר הרקיע, בפרשת ויקרא, על הפסוק "כשמן הטוב" וכו'. וכן כתב הרמ"ז בפרשת אמור (בדף פ"ט ע"א), בדיבור המתחיל "ההוא שמן",

כ' [כתב] שיש ב' מיני שמנים. הא' שמן למאור. והמין השני הוא שמן המשחה. הא' הוא מכתרא עילאה. והב' ממו"ס [ממוחא סתימאה] כו' ע"ש:

כתב שיש שני מיני שמנים: הראשון הוא שמן למאור, והמין השני הוא שמן המשחה. הראשון הוא מכתרא עילאה, והשני ממוחא סתימאה וכו'; עיינו שם.

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/likutei-torah/behaaloscha/2

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק